

ČLEN RODINY

Julie Grhová

ČLEN RODINY

Julie Crhová

On., St., El., Kl., Bo., My., jako společné tajemství.

ČLEN RODINY

Text © Julie Crhová, 2013

Návrh obálky © Julie Crhová, 2013

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2013

ISBN ePub formátu: 978-80-87749-18-0 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-87749-19-7 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-87749-20-3 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

Konverze do elektronických formátů Lukáš Vik:

<http://www.lukasvik.cz>

Knihu je možné získat

jako e-knihu na portálu databook.cz.

Knihla neprošla jazykovou korekturou.

Ksaku, kdyby to alespoň tak neškrtilo. Už dost z toho, že nesu dobrých dvacet kilo na zádech a dalších minimálně deset kilo na prsou. A to vedro. Nikdy jsem si nevšimla, jak je můj oblíbený žluto-zeleno-modro-proužkovaný batoh nešikovně střížený. Respektive nešikovně střížený pro jeho nošení vpředu. Když sedí člověku tam, kde obvykle batoh sedí, tzn. na zádech, je naopak velice pohodlný. Široké ramenní pásy pro komfortní nošení i těžšího obsahu jsou vhodně doplněné o pruh pásu na týlu. Bohužel, ten mi v tuto chvíli vadí. No, snad to už nebude daleko.

„Do Švýcarska, jako au-pair?“ přestala máma hníst těsto na houskové knedlíky před nedělním obědem.

„Ty, magistra chemie s praxí v oboru a nabídkou místa, které sis tolik přála?“ umývá si ruce od příliš řídkého lepivého těsta.

„Co tě to prosím tě popadlo?“

A zatímco jí vyjmenovávám důvody, pro které jsem se rozhodla vycestovat, poslouchá mě na půl ucha, staví vodu do konvice a z domácí lékárny v chodbě přináší teploměr s rozpustným práškem proti horečce.

„Já vím, bylo toho na tebe poslední půlrok hodně,“ podstrkává mi čaj a teploměr.

„Do nové práce nastupuješ až za měsíc, tak si odpočiň, vyraz s holkami na dovolenou a pobavte se. Nebo je vezmi na pár dní k nám na chatu, přes den podniknete výlety a večer něco ugrilujete.“

Cesta na nádraží probíhá hladce. Všichni z rodiny mě doprovází a pomáhají se zavazadly – krosnou na objemnější lehké věci, batohem pro těžší předměty, cennosti a cestovní propriety, foťákem v brašně a malou taškou, zásobárnou jídla a pití na celý den. Ráno

je krásné. Poslední část dne doma. Obvykle, když se člověk loučí, je vše dokonalé. Slunce svítí, lehký vítr přináší čerstvý, jindy spodinami zamořený, vzduch, teplota se pohybuje v příjemném rozmezí. Všude, kam se rozhlednu, je čisto, zeleň v parku hraje barvami, lidé jsou slušní, usměvaví, milí. Potkám starého známého, kterého jsem dlouho neviděla, a krátké popovídání zakončené výměnou telefonního čísla je oblažující. Na sekundu zaváhám, chci skutečně odjet? Ale moc dobře vím, že chci a že místo, které opouštím, není vždycky tak ideální, jakým se jeví zrovna dnes. Možná je to jen tím, že dnes žádné špatné věci vidět nechci.

Jsem trochu nervózní, ale dobře to skrývám. Snažím se vypadat přirozeně a nad věcí, občas prohodím vtip. Užívám si poslední chvilky s rodinou, která svou lehkou nervozitu, na rozdíl ode mě, neumí tak dobře maskovat. Oba starší bráchové jsou netradičně ztichlí a rodiče hluchí.

Tady, na pomyslné startovní čáře, mi opět hlavou problesknou myšlenky: Budu se rodině líbit?, Budou se oni líbit mě? Jaké jsou děti a jak budu vycházet s rodiči? Znáám je jen z několika fotografií, na kterých vypadají sympaticky. Rodiče jsou lékaři, oba psychologové, ve městě mají vlastní praxi, jistě slušní lidé, uklidňuji se. A slušní lidé by přeci neměli zlé nebo nevychované děti.

„Ta holka je anděl s ďáblem v těle,“ vzpomenu si na komentář fotografie jedenáctileté Leonie od mého kamaráda Adama, který má s dětmi zkušenosti.

„Ale prosím tebe, vždyť je to princezna,“ marně hledám důkaz zlomyslnosti v její tváři.

„Dobře si to rozmysli, ta ti bude dělat ze života peklo,“ domlouvá mi Adam.

„Leonie chodí na gymnázium, hraje šachy, na flétnu a čte detektivky,“ jmenuji argumenty, které, jak se domnívám, mluví v její prospěch.

„Dělej, jak myslíš, já jsem tě varoval.“

Rychle potlačuji vzpomínku na rozhovor s Adamem a hledám nástupiště. Víím, že za mnou stojí rodina, kamarádi, nikdo mě

v zahraničí nebude držet a když budu nespokojená, kdykoliv se můžu vrátit. Cesta do Švýcarska trvá jen několik málo hodin. Se svým přesvědčením nastupuji do vlaku. Na jednu stranu se už nyní těším na opětovné setkání s rodnou hroudou a všemi, které právě opouštím, na druhou stranu mě láká všechno nové, co mě v neznámu čeká.

S vědomím toho všeho, mávající rodinou, která se mi snaží ještě něco na poslední chvíli povědět přes silná okna, která nejdou otevřít, takže je neslyším, usedám na vyhlídnuté místo. Ještě zkontrolovat, jakým směrem pojedu, aby se mi nedělalo špatně, a také mávám. Slyším zapískání, mohutné zasyčení lokomotivy, která jako by si dodala kuráž na dlouhou cestu, která ji čeká, a ucítím trhnutí. Rozjíždíme se. Teď už není cesty zpátky, pomyslím si. Najednou mám husí kůži, mrazení po celém těle a připadá mi, že se všechno seběhlo rychle. Jeden měsíc od první myšlenky na cestu do zahraničí po usednutí do kupé vlaku. Jeden měsíc plánování, vybírání nejlepší rodiny vzhledem k sympatiím, místu, náplni práce, dále balení, nepříjemné běhání po úřadech, příjemné loučení s rodinou a přáteli. Dívám se na ty, kteří mě mají rádi nade všechno na světě, vždýcky byli na mé straně, podporovali mě. A sleduji, jak se mi pomalu vzdalují. Snaží se na posledních pár vteřin, které je vidím, usmívat, aby byl pro mě odjezd jednodušší, ale do smíchu jim není. Jsou stateční kvůli mně, fandí mi a jsou na mě pyšní. Ale protože nic nejde zastavit, natož mezistátní spoj rychlíku ve špičce, brzy je ztratím z dohledu. Zavrtím se do pohodlné sedačky, zavřu oči a s malou duší v těle se nechám unášet rychlostí 200 kilometrů v hodině vstříc novému dobrodružství.

Jsem obyčejná holka, kterou by každý v davu přehlédl. Ráda nosím pohodlné barevné oblečení, občas se obléknu sportovně, občas elegantně, nikdy sexy a vyzývavě. Ráda zaujmu svým vtipem, pohotovou reakcí a vědomostmi, nikoliv však tělem. Polodlouhé vlasy za mnou nespoutaně vlají, nekouřím a nesnáším falešnost. Každý den na cestě do práce nebo do školy sloupnu jednu nálepku ze skla okna

či dveří v městské hromadné dopravě. Nemám ráda vandalismus. Snažím se být nápomocná. Jsem optimista a veselý člověk se smyslem pro humor, který se umí zasmát i sám sobě. Líbí se mi vyšší štihlí kluci, kteří mají lehce nohy do O, když jdou, vypadají sexy.

Jak mě napadlo, že vyrazím za hranice? Byla to chuť po neznámém. Celý život žiji na jednom místě. Vzhledem k poloze našeho bytu jsem jako malá chodila na gymnastiku a keramiku do kroužku vzdáleného deset minut chůze západním směrem, základní škola leží sedm minut jižním směrem, na gymnázium a hru na trubku jsem dojížděla dvacet minut severně, na jazykovou a vysokou školu okolo třiceti minut východně a pracovala jsem v centru města. Neznám celé město a jeho obyvatele, ale znám ho natolik, abych zatoužila po něčem jiném, po něčem novém. Na starém oblečení, vybavení pokoje, knihách i filmech není nic špatného, naopak, mám je ráda, do všeho je vtisknut můj předchozí život. Na minulosti a vzpomínkách se mi líbí to, že mě utváří do budoucna. Teď ale podvědomě cítím, že chci na čas změnit prostředí, poznat jinou kulturu a prostředí, osamostatnit se a naučit se řešit problémy sama bez pomoci druhých.

Proč jsem si zvolala práci au-pair? Z rozličných důvodů jsem postupně vyloučila sbírání plodů všeho druhu, pokojskou, uklízečku, pomocný personál v gastronomii, práci u pásu, péči o staré a nemocné, péči o domácí mazlíčky. Nechtěla bych odpracovat osm a půl hodiny a vrátit se do svého tichého pronajatého pokoje, kde bych byla sama. V horším případě se spolubydlícími, se kterými bychom si nesedli do noty. Na to, abych se s každým dala do řeči a hledala si tak přátele, nejsem dostatečně průbojná. Na druhou stranu jsem společenský člověk a mám ráda kolem sebe živo. Bydlet s rodinou, stát se, na určitý čas, její součástí a táhnout za jeden provaz, bylo přesně to, co se mi líbilo. Práce au-pair mým kritériím vyhovovala.

V neposlední řadě rozhodnutí proč odjet do Švýcarska předcházela volba, zda vycestovat do anglicky či německy mluvící země. Vzhledem k tomu, že angličtinu aktivně používám v zaměstnání a z němčiny jsem mnohé zapoměla, rozhodla jsem se oprášit své znalosti němčiny. Z nabízených německy mluvících zemí, jakými jsou Německo,

Rakousko, Lucembursko, Lichtenštejnsko, mě Švýcarsko přitahovalo tím, že zbožňuji švýcarskou čokoládu a švýcarský sýr, jsem přesná jako švýcarské hodinky, miluji zasněžené vrcholky švýcarských Alp a švýcarský nůž mi nejednou otevřel konzervu a ostrouhal klacík na opékání buřtů pod stanem.

Pochvaluji si, jak cesta bez jediného přestupu rychle utíká. Její začátek využívám k tomu, abych přišla na vše, co jsem zapoměla zabalit. Mezi prvními mě napadají propiska a kus papíru na poznámky. Snažím si vybavit úvodní konverzační fráze a vyčítám si, že jsem si nezaplatila před odjezdem rychlokurz německé konverzace. Na druhou stranu se uklidňuji tím, že mi určitě nějaké znalosti ze státní jazykové zkoušky v hlavě utkvěly a přestože leží hodně hluboko, stejně jako mé staré hračky na půdě chaty, doufám, že během prvních dní si pracně nabyté a později lehce zapomenuté znalosti osvěžím. Svačina byla dobrá, jak by také ne, dělala jsem si ji sama. V kapse ucítím vibrování, dívám se na displej telefonu. Diskrétně odcházím na chodbu, abych hovorem nerušila spolucestující, zavírám za sebou dveře kupé a přijímám hovor.

„Ahoj babi, že uhodnu, proč voláš,“ směji se do telefonu.

„Jolanko, hlavně to zdravíčko! Hodně zdraví, štěstí a ať se ti v cizině líbí,“ přeje mi babička.

„Už jsem na cestě, dneska večer spím v novém,“ připomínám a dívám se na lehce zvlněnou krajinu.

„Už jsi na cestě,“ slyším vzrušený hlas. „No tak ať ti cesta uteče a když si na mě vzpomeneš, pošli mi psaní, jak se ti tam líbí.“

„Pošlu, na to se spolehni. Měj se krásně, moc děkuji za přání k narozeninám a podrbej za mě Čika za uchem.“

„To víš, že jo, podrbu. Za chvíli spolu půjdeme na procházku, dneska je venku tak hezky.“

Rozloučím se s nejstarším a hned po mě nejoptimističtější členem rodiny a vracím se do svého kupé. To je od rána sedmý telefonát.

Zprávy bych také nespočítala na prstech jedné ruky a těším se, až se dostanu na internet. Mám radost, hned je den veselejší. Pětadvacet, ideální věk.

Vždycky se mi nejvíc líbí věk, který právě prožívám. Na základní škole jsem si jen hrála a nemusela s ničím pomáhat. Domácí úkoly - spočítat 3 příklady a naučit se básničku, jsem měla za chvíli hotové a zbytek dne jsme se s holkami venku proháněly, hrály vybíjenou a jezdily na kole. Na gymnáziu to bylo něco docela jiného. Bouřlivé období vzdoru a protestu proti všem a všemu, které mě, na rozdíl od ostatních, kteří ho museli trpět, bavilo. První vydělané peníze a první pařby s holkami z vybíjené. Po ukončení gymnázia jsem si nebyla jistá, jestli chci ve studiu pokračovat, proto volba padla na jazykovou školu. A protože jsem vždy tíhla k němčině, zapsala jsem se do jednoletého pomaturitního studia německého jazyka. Považovala jsem to za nejsenzáčnejší rok života. Jen jeden předmět ve škole a to ještě můj oblíbený, vstřícní učitelé, kteří na nás nekřičeli za nedonesený úkol a nekárali nás za chyby. Naopak, byli jsme chváleni za to, co se nám povedlo. Člověk by skoro řekl, že tahle vstřícnost byla dobře zaplacená, ale já jsem měla štěstí na tým pedagogů, které učení opravu bavilo a kteří nám se svými znalostmi předali i kus sebe. Ovšem univerzita přebila všechno dosud poznané. Odkryla mi nové obzory, posunula hranice myšlení, poznala jsem na ni nové přátele a v posledních dvou ročnících začala ke studiu pracovat, abych po jeho dokončení měla k čerstvě získanému titulu praxi a tak konkurenční výhodu před ostatními.

Dnes je mi pětadvacet let a sedím ve vlaku směr Švýcarsko. Mé pocity jsou smíšené a přesto pozitivní. Ráda bych si od předchozích hektických měsíců odpočinula, zlepšila se v jazyce a na vlastní kůži zjistila, jak se žije za hranicemi naší malé krásné země. V poslední době jsem sklízela plody své práce. Nejprve jsem ukončila dvouletý pracovní poměr a předala agendu nové kolegyni, abych měla dostatek času na závěr studia. Ten obnášel dopsat diplomovou práci, získat všechny zápočty, které mi otevřely dveře k poslednímu zkouškovému období a uzavřít ročník. Státní závěrečná zkouška byla třeshinkou

na dortu. Týden jsem svůj životní úspěch oslavovala a pak jsem se vrhla do víru konkurenčního boje o lepší zaměstnání. V krátké době jsem absolvovala několik pohovorů a dostala nabídku hned tří míst, přičemž jedno z nich bylo mé vysněné. Následovalo další slavení. V předvečer podpisu smlouvy jsem ležela na posteli, dívala se do stropu, nad ničím nepřemýšlela a najednou jsem si připadala unavená a vyčerpaná. Doteď jsem všechno zvládla s lehkostí vánku, a když bylo po vítězné bitvě, připadala jsem si slabá. Ráno jsem zvedla telefon, omluvila se, že nabízené místo nepřijímám a stručně vysvětlila, že jsem se rozhodla odjet pracovat do zahraničí.

Natočím hlavu na stranu, abych se snad při pohledu na pozvolna se měnící krajinu ujistila, že jsem udělala správné rozhodnutí a se zájmem spočinu na milé osobě podobného stáří a ražení jako je ta, se kterou jsem právě domluvila. Dávám se s ní do řeči.

„A kampak jedete vy, mladá dámo?“ zeptá se mě stříbrovlasá paní po chvíli vyprávění o sobě samé a o kamarádce, kterou jede do Francie navštívit.

„Do malého města vzdáleného přibližně sto padesát kilometrů od Ženevy. V Ženevě vystupuji a rodina, u které budu pracovat, si pro mě přijede autem.“

„To budete za chvíli přestupovat,“ oznámí mi jako by nic.

„Nebudu, je to přímý spoj,“ odpovídám jí s lehce křečovitým úsměvem.

„Ano, ale pro mě, vy musíte ve Stuttgartu přestoupit a tam jsme za pět minut,“ a ještě mi pro jistotu ukáže svůj, k mému úžasu z internetu vytisknutý, lístek s přímým spojením.

„Běžte se raději zeptat průvodčího,“ radí mi klidně a s jistotou v hlase.

Dvakrát mě pobízet nemusí. Procházím vlakem a jako naschvál průvodčího nevidím. Zkousím se ptát cestujících: „Neviděli jste prosím průvodčího?“ Ale z nechápavých obličejů usuzuji, že většinu osazenstva vlaku tvoří cizinci. Jak se v němčině řekne průvodčí bohužel nevím. Jdu dál, tentokrát již rychleji. Po třech minutách nacházím do modré uniformy oděného vysokého, od slunce

opáleného, sympatického muže. Nepřipravená a bez rozmluvení se ptám na cestu, načež je mi sděleno to stejné, co jsem již slyšela ve svém kupé. Vlak sebou trochu škubne, jak mění dosud konstantní rychlost a začíná brzdit. Brzdy skřípají, ozve se zahoukání, právě přijíždíme do stanice. Není o čem pochybovat, přestupuji. Nyní již utíkám a hledám své kupé. Kolik vagónů jsem prošla? Tři, možná čtyři. Pokukuji po cestujících, jestli některého nezařadím jako vztyčný bod ve svém pomyslném plánu vlaku. Když konečně nacházím své kupé, už stojíme, popadám krosnu, příruční batoh a rozevřenou jídelní tašku spolu s ledabyle položenými obaly od svačiny všude okolo. Nezdvořile jen pronesu: „Nashle,“ a vyskakují z vlaku. Do této doby jsme stavěli jen čtyřikrát a to doslova jen na pár vteřin. Jsem šťastná, že jsem stihla vystoupit. Srdce mi buší a pot ze mě lije. Jsem mokrá jako myš. Není to jen neočekávaně nastalou situací, sprintem v uličkách vlaku, nýbrž i nevhodně zvoleným cestovním oblečením. To byl nápad brát si pohorky, teplé manšestráky a pod triko ještě tílko! To, že začátkem podzimu odjíždím do hor, neznamená, že ve vlaku bude zima.

Pomalou odcházejím z perónu a v prostorách nádraží hledám informace, na kterých bych se doptala navazujícího spojení, které skutečně na mém lístku vytištěno není. Jak jdu, po chvíli mi začne být něco divného. Zastavím se a přemýšlím, co to je. Foťák!, bleskne mi hlavou. Nechala jsem ho v úložném prostoru za svou sedačkou, na opačné straně než všechna zavazadla. Obracím se o sto osmdesát stupňů a běžím zpátky na nástupiště. Vlak musí být ještě ve stanici a já si stihnu vzít foťák, hecují se v duchu. Vyběhnu schody po dvou, notně si pomáhám přitahováním ruky o zábradlí a přibíhám na nástupiště. Do vlaku nastupují poslední lidé.

„Moc času není, tak přemýšlej. V jakém vagónu jsi mohla být,“ říkám si soustředěně nahlas. Nastoupím do dveří, ze kterých si myslím, že jsem vystoupila a začnu znovu probíhat uličkou a stejně jako předtím se snažím identifikovat lidi, jakožto vztyčné body. Bohužel nejspíš všichni ti, které jsem si zapamatovala, ve Stuttgartu vystoupili. Ve třetím vagónu přeběhnu další z řady kupé, abych zjistila, že bylo mé. Vpadnu do něj jako velká voda, s posledními zbytky sil

zasýpám: „Foťák,“ strhnu brašnu z úložného prostoru dolu, chytnu ji před sebou a nehledě napravo, nalevo utíkám ke dveřím vlaku. Dveře jsou zavřené. Než začnu panikařit ještě víc, všimnu si tlačítka automatického otevírání dveří, mačkám ho, dveře se otevírají a já vítězoslavně vyskakují ven ve chvíli, kdy průvodčí zvedá plácačku signalizující odjezd vlaku. Zabouchnu za sebou roztrěsenou rukou dveře právě když se ozve zapískání. Se slabýma nohama poodcházím k nejbližší lavičce, vlak odjíždí a já vysílená, víc po fyzické než po psychické stránce usedám vedle nelibě zavánějícího odpadkového koše. Jaká to úleva.

Ruku mokrou od zpoceného čela si utírám do mokrých kalhot. Speciální hřejivá vnitřní strana funguje bezvadně, jen co je pravda. Chvilíčku si odpočinu, uprostřed dne dopiji zásoby vody na celý den a pomalu se sbírám k odchodu do haly, která je mi tak dobře známá. Samozřejmě by se nic nestalo, kdybych dostatečně včas zavolala, že dorazím později a situaci vysvětlila, ale první dojem by byl beze sporu pokažený a to nechci.

Ksaku, kdyby to alespoň tak neškrtilo. Už dost z toho, že nesu dobrých dvacet kilo na zádech a dalších minimálně deset kilo na prsou. A to vedro. Nikdy jsem si nevšimla, jak je můj oblíbený žluto-zeleno-modro-proužkovaný batoh nešikovně stržiený. Respektive nešikovně stržiený pro jeho nošení vpředu. Když sedí člověku tam, kde obvykle batoh sedí, tzn. na zádech, je naopak velice pohodlný. Široké ramenní pásy pro komfortní nošení i těžšího obsahu jsou vhodně doplněné o pruh pásu na týlu. Bohužel, ten mi v tuto chvíli vadí. No, snad to už nebude daleko.

Rozhlížím se po hale a hledám informace. To, co člověk většinou shání je nenápadné a dobře ukryté. Právě proto, že dotčená služba je žádaná, nemusí na sebe upozorňovat. Ví, že si lidé dají s jejím vyhledáním námahu. Zatímco to, čím člověk opovrhne, je vyzývavě vystavováno a ať přijde z jakéhokoliv směru, reklama, šipky či jiné jasně vodící znaky ho k tomuto cíli dovedou. Na stuttgartském nádraží na první pohled nelibě identifikuji suvenýry, pojízdné stánky s příslušenstvím k mobilním telefonům, cestovní kancelář,

další nepotřebné obchody a vůně přepáleného oleje mi neklamně signalizuje, že za nejbližším rohem sídlí pobočka jakéhosi fast foodu. Mezi neutrální obchody se řadí trafika, květinářství, kavárna, pekárna a za žádoucí se považují právě informace. Nyní se již se sníženou tělesnou teplotou a předem připravenou větou ptám mile usmívající paní za okénkem na další průběh trasy. Jsem ujištěna, že jsem vystoupila správně, informována o navazujícím spoji a současně mi je doporučeno, kde pár desítek minut čekání strávit a popřáno, ať mám šťastnou cestu a na výletě se mi líbí.

Protože ráda pozoruji lidi, vybírám si strategické místo uprostřed haly. Odér přepáleného omastku pro hranolky z občerstvení po mé levici se mísí s pachem načernalých buřtů z občerstvení po mé pravici. Před sebou vidím vkusně uvázané řezané kytice vhodně ladící s decentní výzdobou kavárny sousedící vedle ní. Jestli si chci něco pamatovat z dobrodružného přestupu, je to zrovna tento výjev. Vytahuji foťák a současně s tím bystřím své smysly. Je to přirozený reflex z domova, který se nejednou na veřejných prostranstvích osvědčil. Rozhlížím se kolem sebe a nikoho podezřelého nevidím. Jen elegantně upravené byznysmeny, s rovným držením těla, lehkou aktovkou v jedné ruce a burgrem ve druhé. Poodcházím od svých zavazadel, fotím několik kompozic a dělám ještě pár snímků místního architektonického řešení nádraží. Usedám zpátky na lavičku a zbytek času do odjezdu vlaku trávím pozorováním lidí a čtením oblíbeného časopisu, který nabízí průřez politické, ekonomické a kulturní scény v České republice, zajímavé reportáže ze zahraničí a nejnovější objevy v lékařství a vědě.

Staň se členem naší rodiny!

Hledáme mladou sympatickou au-pair k našemu dítěti. Jsme čtyřčlenná rodina – máma (43), psychologka, táta (47), psycholog, děti Leonie (11), Matteo (8) a dva psi. Žijeme aktivně, podnikáme spousty výletů a volný čas trávíme společně.

Bydlíme na malém městě, odkud je blízko do přírody. V okolí se nachází mnoho pěších tras a cyklostezek. Ve městě jsou tenisové kurty a bazén. V dojezdné vzdálenosti pak možnost navštěvovat jazykový kurz.

Budeš mít vlastní byt s připojením na internet a k dispozici horské kolo. Kromě bydlení a stravy hradíme vstupy na společenské akce, kterých se s námi zúčastníš, zdravotní pojištění v plné výši a dostaneš odpovídající měsíční plat.

Kromě péče o děti očekáváme i pomoc v domácnosti (uklizení, vaření, praní, žehlení). Výhodou práce u nás je, že si ji můžeš rozvrhnout dle sebe a tak máš volný čas ve chvíli, kdy ho potřebuješ. S au-pair zkušenosti máme, rádi ti proto pomůžeme zdokonalit se v jazyce.

Staň se na rok součástí naší rodiny, vylepši své jazykové znalosti, poznej jinou kulturu a najdi si nové přátele. Těšíme se na tebe.

S dostatečným časovým předstihem vstávám, nohy mě trochu pobolívají, ale okamžitě přestanou, jakmile si na ramena naložím všechna zavazadla. Bolest nohou ustupuje bolesti šíje a zad. Naposledy zkontroluji, zda mám opravdu všechna zavazadla a vydávám se na nástupiště. Přestože do odjezdu zbývá dostatek času, vlak již ve stanici stojí. S chutí se posadím na lavičku, vytahuji časopis a pokračuji v kritickém souhlasu s neutišenou a zřejmě nikdy neutišitelnou politickou situací u nás.

V periferním vidění registruji lidi, kteří vychází ze stejného směru jako já a nejspíš pojedou se mnou. Pokračuji ve čtení a pochvaluji si klid, který na nástupišti panuje. Dočtu článek, zvednu hlavu, rozhlížím se a podivuji se nad tím, kam zmizeli všichni lidé. Až na několik živě diskutujících skupinek a tiše se objímajících zamilovaných dvojic, jsem na nástupišti sama. Tu nejprve uslyším a teprve o chvíli později zahlédnu slečnu na vysokých podpatcích, s malou kabelkou v ruce, jak jde rovnou od východu k vlaku, zmáčkne tlačítko dveří, ty se

nehlučně otevrou, slečna ladně vklouzne do útrob kupé a jak se dveře neslyšně otevřely, stejně tiše se zavrou.

Takhle to funguje. Protože se mi krosna nechce nandat na bolavá záda, snažím se ji posunovat po zemi. Aby se neušpinila nebo neponičila, podpírám ji nártem. Po chvíli snažení a ušouraných sedmdesáti centimetrech vidím, že pohodlnější a rychlejší bude několik metrů ujít s nákladem na těle. Když vstoupím do vagonu, mám radost, že jsem se rozhodla pro druhou variantu. Uvítá mě totiž nablýskaná recepce, křesla umístěná do tvaru elipsy s konferenčním stolem uprostřed, čistota a vůně. První třída, pomyslím si. Udělám velký krok vzad, vyjdu z vagonu a přejdu do druhého. Kolik vagonu první třídy tu asi je, přemýšlím po tom, co mě za tichými dveřmi uvítá stejný pohled na interiér.

„Dobrý den, vítejte na palubě,“ ujímá se mě milý recepční. „Posaďte se, kam chcete,“ hovoří plynně anglicky.

„Hledám druhou třídu,“ vysvětluji.

„Tady všude je druhá třída,“ názorně roztáhne doširoka ruce.

Přicházejí další cestující, proto jen poděkuji a jsem v rychlosti upozorněna, že po výjezdu ze stanice budu mít možnost zakoupit si drobné občerstvení. Posledních pár vteřin před vyjetím si krátím chvíli čtením upozornění, že za jízdu na černo hrozí pasažérovi vysoká pokuta. Dle výrazné červené barvy s bílým vykřičníkem na boční straně vidím, že cedule jsou umístěné téměř na každém rohu. Uslyším příjemné a nenásilné pípnutí na znamení odjezdu a téměř nepostřehnu okamžik, kdy se odlepíme z místa.

Jen co přejedeme švýcarské hranice, ozve se z rozhlasu milé uvítání od strojvedoucího, poděkování, že jsme si vybrali za dopravní prostředek k cestování švýcarskou železnici a přání pohodlné cesty. Zaměstnanci drah rozdávají s úsměvem informační brožury a starších lidí a rodičů s malými dětmi se ptají, zda se jim jede dobře.

Za oknem se docela změnila krajina. Projíždíme úzkým zeleným údolím, jehož okraje jsou lemované strmými vrcholky hor. Skalnaté útesy jen zřídka porostlé stromy, keři a trávou budí svým prudkým stoupáním respekt a u horolezců jistě sympatie a výzvu. Téměř celou

O autorce

Julie Crhová tuto knihu napsala ji ve 27 letech, přičemž knižního vydání se dočkala o tři roky později. „Práce au-pair byla nejhorším zaměstnáním v mém dosavadním životě. Přesto to byla nejlepší životní zkušenost, jaká mě do té doby potkala,“ říká autorka.

Dosud vyšlo

Michaela Burdová

Terienina minulost

Vítejte zpět v Mianthilii! Vraťme se v Terienině minulosti k zrodu nesmrtelné lásky mezi ní a nejstrašlivějším válečníkem temného pána. Nová povídka k fantasy sérii křišťály moci od Michaely Burdové!

Válka skončila. V zemi vládne mír. Ale Terien ho necítí. V jejím srdci je bolest.

Dokáže se někdy smířit se smrtí své jediné lásky? Odpovědi hledá ve svých vzpomínkách. Vrací se tak do doby, kdy by ji ani ve snu nenapadlo, že by se mohla zamilovat do otcova válečníka. Strach ale brzy nahradí touha a vzrušení. Láska je ale něco, co se jejímu otci, temnému vládci, přičí. Terien tak ještě netuší, že ji čeká nejtěžší boj v jejím životě.

[Terienina minulost v eshopu](#)

Jan Milštain

Dikobrázky z kroniky – politická satira

Mnoho našich občanů oprávněně ptá se, kolik „slavných“ politiků ještě skončí v base. Kniha popisuje veršovanou satirou a ilustračními kresbami různé nešvary naší politické scény.

[Dikobrázky z kroniky v eshopu](#)

Magdalena Čevelová

Marketing bez reklamy

10 účinných marketingových nástrojů pro malé firmy

Chcete mít dostatek zakázek, a přitom neutratit ani korunu za reklamu? Jste-li živnostník, nezávislý profesionál nebo malá firma, je to docela dobře možné.

Kniha Marketing bez reklamy vám představí 10 postupů, které mohou být pro vaše podnikání dokonce účinnější než placená inzerce, a krok za krokem vás provede jejich používáním.

[Marketing bez reklamy v eshopu](#)

Jaroslav Smola

Malé sci-fi povídky

Děj některých povídek je zasazen do historicky známých období a to přináší otázku, zda se to opravdu mohlo stát? Jiné povídky jsou rámovány místopisem autora rodného kraje a proto čtenáři znalého jižního Plzeňska mohou být některé názvy známe.

[Malé sci-fi povídky v eshopu](#)

Ondřej Švára

VIDEOHRY: historie virtuální zábavy

Život je hra. I když se to nezdá, od kolébky až po hrob jsme ovlivňováni zábavou.

Kniha VIDEOHRY: Historie virtuální zábavy je unikátní kniha zaměřená na komplexní historii elektronické zábavy. Dozvíte se o historii počítačových her a videoher ve světě i u nás od druhé světové války až po současnost.

[VIDEOHRY: historie virtuální zábavy v eshopu](#)

Eva Votavová

Odvážná záměna

Hrabě Drake Stirling se po několika letech vrací do své rodné Anglie, aby se oženil. Jeho snoubenka Elizabeth, kterou však dosud neviděl, má na domluvený sňatek úplně odlišný názor. Miluje Nathaniela a za žádnou cenu si hraběte vzít nechce.

[Odvážná záměna v eshopu](#)

Markéta Tkadlecová

Nebezpečná kráska

Chcete se odpoutat od všedních dní? Máte rádi tajemné a romantické příběhy? U romantického hororu Nebezpečná kráska si jistě přijdete na své.

[Nebezpečná kráska v eshopu](#)

ČLEN RODINY

Text © Julie Crhová, 2013

Návrh obálky © Julie Crhová, 2013

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2013

ISBN ePub formátu: 978-80-87749-18-0 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-87749-19-7 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-87749-20-3 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

Konverze do elektronických formátů Lukáš Vik:

<http://www.lukasvik.cz>

Knihu je možné získat
jako e-knihu na portálu databook.cz.

Knihla neprošla jazykovou korekturou.